

[Elna Munch.]

at Soldater er ganske almindelige Mennesker, og at de godt kan behandles paa almindelige Hospitaler. Jeg tror, det vilde medføre, at Driften kunde blive langt billigere og Pladsen bedre udnyttet. Vi er jo allerede begyndt nu at blande Soldater og almindelige Mennesker sammen paa Hospitaler. Paa Tagensvej græsser Faarene af de to Lejre, om man tror bruge dette Udtryk, fredeligt Side om Side, ganske vist under hver sin Hyrde, og paa Epidemisygehuset har Københavns Kommune indlagt almindelige borgerlige Patienter lige midt i det militære Omraade. Og hvad mere er, man har gjort Skridtet fuldt ud i flere af vore Provinsbyer, hvor det jo endogsaa er saadan, at Kommunen har overtaget det militære Sygehus, og Soldaterne ganske sans façon bliver indlagt sammen med almindelige Patienter og bliver behandlet paa almindelig Maade dér; og det sker andre Steder i vore Provinsbyer, at Soldaterne ganske simpelt lægges ind paa de kommunale Sygehuse. Hvorfor skulde man saa ikke ogsaa kunne gøre Skridtet fuldt ud herinde? Saa behøves der ikke et militært Lægekorps, heller ikke særlige Militærspecialister. Og hvilken Ulykke skulde det kunne medføre? Soldaterne skal dog ikke, medens de ersyge, staa ret og ekserceres og pudse Knapper! Jeg vil til Slutning gerne henvise til, at man ogsaa er inde paa den Vej andre Steder, f. Eks. i Sverige, hvor man i udstrakt Grad anbringer Soldater paa civile Sygehuse.

Jeg vil da gerne henstille, at det maa blive draget ind under Overvejelserne, inden Forslag fremsættes til Efteraaret, om man ikke, bl. a. ogsaa under Hensyn til, at Militærstyrken jo inden længe efter al Sandsynlighed bliver yderligere formindsket, kunde gøre det saaledes, at man lod de militære Hospitaler overgaa til at blive civile og lod Soldaterne indlægge paa disse. Med disse Ord vil jeg gerné anbefale det Forslag med Hensyn til den psykiatriske Afdeling, som der er Enighed om, idet jeg gaar ud fra, at der til Efteraaret bliver stillet Forslag om en Løsning af den øvrige Del af Spørgsmaalet.

Undervisningsministeren (Borghjerg):

Det Forslag, som var stillet af hele Udvalget, nemlig om at gennemføre de to første Paragraffer af mit oprindelige Forslag, har jeg kunnet tiltræde, idet det løser et vigtigt Spørgsmaal, som maa løses hurtigst muligt, nemlig Opførelsen af et Sindssygehospital ude ved Rigshospitalet

— hurtigst muligt baade for de sindssyges Skyld, for Undervisningens Skyld og ogsaa af Hensyn til Overenskomsterne med Københavns Kommune og Københavns Amt, hvis Forudsætning er den hurtigst mulige Gennemførelse af Sagen. Og dernæst har jeg kunnet tiltræde det, fordi det intet sagligt foregriber med Hensyn til den endelige Løsning af det Spørgsmaal, som jeg har rejst gennem mit oprindelige Forslag.

Da det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Pitzner og hans Meningsfælle i Udvalget har stillet, er trukket tilbage, har jeg ingen Ret til at udtale mig nærmere om det og heller ingen Grund dertil, jeg skal kun i Almindelighed sige, at den varme Interesse for en Forbedring af Poliklinikkerne, som gav sig til Kende baade fra det ærede Medlem Hr. Pitzner, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, det ærede Medlem Fru Elna Munch og Ordføreren, det ærede Medlem Hr. Bjerring, kan jo kun i høj Grad glæde mig. Ogsaa jeg mener, det er paatrængende nødvendigt hurtigst muligt at faa Poliklinikkerne ved Rigshospitalet udvidet og forbedret under en eller anden Form. Jeg maa jo mene — men dertil skal jeg ogsaa indskrænke mig i Øjeblikket —, at den Løsning, som mit Forslag giver, er den bedste og den billigste; men jeg kan ganske slutte mig til, hvad Ordføreren udtalte: Nu vedtager vi det, vi kan enes om i Øjeblikket, og saa forelægges Sagen igen til Oktober, jeg haaber til hurtigst mulig Gennemførelse i den bedst mulige Retning.

Pitzner: Jeg anerkender den Stilling, den højtærede Minister har taget til Spørgsmaalet, at vi ikke kommer ind paa en længere Debat om Sagen, da der ikke bliver afgjort noget i den Retning nu. Derimod var det ærede Medlem Fru Elna Munch inde paa at omtale det, jeg havde foreslaaet, som en irrational Løsning. Hvis jeg ikke vilde følge den Linie, jeg mener vi bør følge i Dag, ikke at udtvære denne Sag, som dog ikke paa nogen som helst Maade kan bringes til Afslutning, hvad det paagældende Punkt angaar, kunde jeg komme ind paa en længere Debat med det ærede Medlem Fru Elna Munch, for der kunde, det vil jeg indrømme, siges uhyre meget herom. Men jeg skal indskrænke mig til at sige til det ærede Medlem Fru Elna Munch, at det, det ærede Medlem nu fremkom med i sin Tale, har jo ikke Spor at gøre med det af den højtærede Minister i sin Tid stillede Forslag. Det ærede Medlem var